

[Rasmussen (Gylling).]

i de sidste Dage under Finanslovdebatten har været ført, paa forskellige Omraader er en Videreførelse af Sommerens politiske Møder. For mig staar det saadan, at de to Oppositionspartier i denne Sommer har gjort, hvad de kunde, for at svække den siddende Regering. Det er der for saa vidt ikke noget at sige til, saadan er nu engang det politiske Livs Former. Særlig forekommer det mig, at Det konservative Folkeparti har været meget energisk i denne Sommer, idet navnlig dets udmærkede, dygtige og energiske Formand har lagt et mægtigt Arbejde i at underrette Befolkningen om, hvilken skadelig Regering vi har.

Det konservative Folkeparti har koncentreret sine Angreb paa tre Punkter. For det første har det understreget saa stærkt som muligt, at det Forlig, de tre andre store Partier indgik i Foraaret, var værdiløst. Man har forsøgt at slaa det fast saa stærkt, man kunde, at dette Forlig intet som helst har betydet for den danske Befolkning eller det danske Landbrug.

Jeg vil gerne protestere herimod. Det kan jo ikke være rigtigt, at det Forlig, som bl. a. gik ud paa at lette Amtsskatterne med 20 Mill. Kr., har været uden Værdi. Det kan heller ikke være rigtigt, at den 1 pCt.s Rentesænkning, der fandt Sted med Hensyn til Renten af Indskud i Banker og Sparekasser til et Beløb af 4 Milliarder, ikke har øvet en stor Indflydelse til Gavn for vore Landbrugere, og naturligvis ogsaa for vore Ikke-Landbrugere. Jeg vil for øvrigt gerne i denne Forbindelse spørge den højtærede Handelsminister, om det er rigtigt, hvad man hører, naar man færdes ude omkring til politiske Møder — en Anskuelse, som fremsættes fra politiske Modstandere og ogsaa fra Befolkningen i al Almindelighed —, at den Lov om Rentesænkning, som vi vedtog i Foraaret, er blevet saboteret af Bankerne. Jeg har ikke Indtryk af, at det er Tilfældet. Men det kunde have sin Interesse, om Handelsministeren fra denne Plads vilde gendrive denne Paastand, som sikkert er ganske uberettiget.

Jeg kunde endvidere pege paa flere andre Punkter, hvor Forliget har haft Betydning, men Tiden tillader det maaske ikke. Men det er en Kendsgerning, at ogsaa paa Byggevirksohedens Omraade har Forliget haft stor Virkning.

Det var det første af de Punkter, man i denne Sommer fra konservativ Side har koncentreret sit Angreb om, et fuldkommen fantastisk Forsøg paa at indbilde Befolkningen, at Forliget ikke har virket til For-

del for Erhvervslivet. Dette maa der protesteres bestemt imod, for det er ikke rigtigt.

Det andet Spørgsmaal, som man fra konservativ Side har beskæftiget sig meget indgaaende med, er Kornfoldens Velsignelser. Det konservative Folkepartis Fører har ikke een, men mange Gange i denne Sommer, udtalt, at det er Spørgsmaalet over alle Spørgsmaal. Man kan sige sig selv, at i en Tid, hvor Udviklingen har ført med sig, at der er meget lidt Brug for Kornindførsel her til Landet, kan det ikke være afgørende for Landbrugets økonomiske Forhold, at man vedtager en Kornfold. Det kan allerhøjest være et Spørgsmaal om Fordelingen mellem Øst og Vest, mellem store og smaa Landbrug. Det kan være, at man ved Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse eller paa anden Maade kan finde en saa høj Kornpris, at de 3 000—4 000 Landmænd, der har de største Ejendomme her i Landet, vil have Fordel deraf, men den øvrige Befolkning vil ikke faa nogen Fordel. Det er derfor en Overdrivelse af Rang, naar man fra konservativ og fra anden Side paastaar, at hvis det Spørgsmaal blev ordnet, som de Konservative kræver det, vilde Landets Økonomi blive i høj Grad forbedret. Jeg vil som Landmand protestere herimod, idet jeg aldeles ikke tillægger det Spørgsmaal en saadan Betydning. Jeg vilde græde med tørre Øjne, hvis man i det hele taget ikke fik vedtaget nogen Kornordning.

Endelig for det tredje har de Konservative, støttet af Venstre, efter bedste Evne brugt Sommeren til at fortælle Befolkningen, at dette Lands Økonomi staar over for Ruin, nærmer sig Afgrunden — det staar der i Bladene, og det bliver udtalt paa Møder: Vi er paa Vej til det store Opgør, hvor det danske Samfund ikke længere er i Stand til at klare sig, og det er Regeringens Skyld, at det er kommet saa vidt.

Maa jeg ikke heroverfor fremdrage et Par enkelte Billeder. Er det da ikke saadan, at Statens Gæld er mindre i Dag, end den var for faa Aar tilbage? Det er vist en Kendsgerning, som ikke kan omstødes. Jeg ved meget vel, at det store Kriseforlig, vi indgik i Foraaret, lagde stærkt Beslag paa Statens Midler, men det har de Herrer fra Venstre selv Medansvaret for, og de Konservative har jo i tidligere Tider heller ikke holdt sig tilbage, naar det gjaldt om at skaffe Midler til Veje til Erhvervslivets Forbedring. Men alligevel er Statens Forhold bedre nu end for Aar tilbage. Det kan